Miks president Kersti Kaljulaid Jumalat kardab?

«Kuid riiklike tähtpäevade, samuti kiriklike pühade puhul kirikus käimine ei oleks siiras olukorras, kus kirikuskäik pole olnud minu jaoks varem nende tähtpäevade osa,» kirjutas president Kersti Kaljulaid oma Facebooki seinale, ja sai 3957 laiki.

Ma talun presidendi otsust, aga pean seda siiski väga kehvaks. Presidendi jaoks ei ole ka eliidi kätlemine olnud varem tema vabariigi aastapäeva tähistamise osa. Siis poleks siiras ka kätlemisega algusttegemine, mis tuleb tänase seisuga 2017. aasta 24. veebruaril kindlasti.
Kuigi kätlemisel osalemine ei olnud pikki aastaid ka minu vabariigi aastapäeva osa, olen selle riituse austusest nende vastu, kes seda oluliseks on pidanud, neli korda kaasa teinud. Olles armastuses oma riigi ning tema juhtide vastu jäägitu ja siiras.

Kui presidendil kõlbab helistada medali võitnud sportlasele ja teda õnnitleda (kuigi ta seda ala ei harrasta), või Eurovisiooni laulvõistluse võitjale, kuigi ta ei pruugi ise laulumees või laulunaine olla (ning tal võib olla ka sootuks erinev muusikamaitse), sobib tal lubada kristlaskonnal oma institutsiooni õnnistada.

President ei pidanud õnnistama kirikut, kirik tahtis õnnistada presidenti, oma keeles. Siit see mõistmatus tekkiski. Kui president kiriku ja usu keelt ei mõista, ei tähenda see, et ta muutub kohe ebasiiraks, kui selle keele rääkijatega kokku puutub või neile külla läheb.

Kui ma ei ole kunagi kirikus käinud, ei tähenda see, et sinna tohivad ja peavad minema vaid need, kes on seal alati käinud. Sünnist saati. Traditsioone saab alati luua või neid hävitada. Edukamad on need, kes loovad. Hukkuvad need, kes hävitavad.

Lennart Meri leidis, et kirik on Eesti kultuuri lahutamatu osa ning presidentide ametissenimetamise protokollilise tseremoonia juurde kuulub ka jumalateenistus. Küsimus ei ole selles, kas president usub, et Jeesus tõusis surnuist üles või mitte.